

nem jutott más eszembe —, a legrosszabb az volt, hogy bolonddá akartak nyilváníttatni. A törvényszékre mentünk, onnan az orvosi vizsgáloba. Egy székbe kellett ülnöm, és tessék elgondolni, a fejemre, a koponyámra, az agyam fölé olyan abroncsot helyeztek. — Tíz év Pólában, és szép házam lett volna a domboldalon, lépcsőzetes kerttel, szőlőlugassal, szelídesztyenyével, és most itt ülök hetvenöt évesen, hallottam a robbanást a Viribus Unitis felől, árulás! — kiáltott egy vad hang, láng csapott a magasba, a víz is vörös lett, mint a sötét, ha a sparhertből parázs hull a konyhacementre. — A homlokomra, és ide hátra — mutattam, és tudtam, kár volt bejönni a kocsmába, de már nem kerülhettem el a teljes megaláztatást.

— Elektromos műszerrel mértek — mondtam, és elsírtam magam.

EÖRSI ISTVÁN

Ködben

Havazás előtti köd,
köd a télbe-zsugorodó téren,
mintha fagyott verebek heverésznének itt a presszó előtt
– de a verebek diszkréten hálnak meg télen,
a verebek és oroszlánok elbújnak meghalni, tudják, mi a szégyen,
ködös dél, déli köd
a téren és mosolyod mögött,
és az a „Ne haragudj” –

ha élémteríténe a világ valamennyi verebét ez a tél,
ha itt szorongna tolongva a világ valamennyi köde
ezen a téren,
ha körénk szűkülne a tér, mint görcsbe-szoruló tenyér,
ha megfűlnék benne, mint az isten-rögeszme tenyerében,
akkor se haragudnék, tölcser-bánatú –

köd-tölcser,
könny-tölcser,
gyönyörűség-tölcser,
beléd-merülőbe merültél,
tölcser lehetetlenül sűrű közegben,
többé nem szívhatsz magadba engem,
belapít ez a szűk tér,
nyújtózni is lehetetlen –

majd örvénylik a hó itt,
a képzelt verebeket betakarja,
a kerek kis téren lerakódik,
betölti mint egy poharat –
lábnyomunk álma és ez a presszó
eltűnik közönye alatt –

mert ugye nem
és nem és nem lehet –
ő tombol, ködtől-védett szobában
számlálgatja a másodperceket,
teljesen humortalanul
vár rád, a könnye hull,
a polcról potyognak a könyvek –

és nekem is mennem kell,
vár az ebéd,
ugye az ember
őrízze meg élete ilyen-olyan keretét –

ne haragudj,
nem menthetlek ki, te ne haragudj,
épületek és hétköznapiak
burkában én is veszendő vagyok –

meddig állunk még ezen a zsugorodó téren?
miféle láthatatlan virág forog száz szögletében?
ha most nem futsz ki, bezárul minden utca
és nem jutsz ki a havazás előtt,
ha most nem futsz ki, befalaz a tér,
megfojt a hó vagy felold a köd –

már a havazás előtt a köd,
a köd a télbe-zsugorodó téren
képzelt verebek tetemei között
egy elsüllyedt presszó előterében.